

[Holger Eriksen.]

tvivlsomt, om der i det hele taget kan skaffes fuld retfærdighed.

Jeg erindrer, at en afdød højtstående militær person engang sagde til mig: når det drejer sig om avancement inden for hæren, så kan man så nogenlunde bestemme, hvem der skal have det, og hvem der ikke skal have det. Har man en mand, som man gerne vil have frem, så hvisker man til de rette vedkommende den ene gang efter den anden: ja, manden har naturligvis en dårlig eksamen, han har heller ikke klaret sig alt for godt i det praktiske arbejde, men han har det rigtige i sig; han er fremtidens mand, det er en mand, man må sørge for kommer hurtigt frem. Omvendt, hvis det er mand, man vil holde nede, så siger man: han har ganske vist en god eksamen, det kan man ikke komme uden om; han klarer også sine prøver tilfredsstillende, men der er visse karakterbrist ved denne mand, pas alligevel på ham. Og på denne måde, sagde vedkommende, der for øvrigt var medlem af det høje ting, kan man jo klare det, som man har lyst.

Det er muligt, at den fremgangsmåde også anvendes andre steder i og uden for statsinstitutioner.

Et mindretal i kommissionen har gjort gældende, at den omstændighed, at ansættelsesmyndighederne ved, at offentligheden har adgang til at få kendskab til ansøgninger og andre dokumenter i ansættelsessager og til på det grundlag at fremsætte kritik af ansættelsen, vil modvirke personlig og politisk favoritisme og derunder også hensyntagen til interventioner fra mere eller mindre indflydelsesrige personer.

Et flertal, hvortil jeg selv hørte, mente ikke, at man derved ville opnå det tilsigtede resultat; derimod kunne det befrygtes, at kvalificerede personer holdt deres ansøgning tilbage, fordi de ikke ville risikere, at offentligheden fik at vide, at de havde søgt en stilling uden at opnå den. Desuden mente man at kunne risikere, at de indstillende myndigheder ville blive mere forbeholdne i deres erklæringer, navnlig med henblik på, hvad der talte til ugunst for ansøgerne, men at disse oplysninger i stedet ville blive givet mundtligt og for-

troligt, og så var der i hvert fald intet undvet derved.

Jeg er naturligvis klar over, at problemet mere vedrører offentlighed i forvaltningen end partsoffentlighed i forvaltningen, men jeg er alligevel glad for, at flertallets standpunkt også er fastholdt i det foreliggende lovforslag.

I spørgsmålet om almindelig offentlighed i forvaltningen delte kommissionen sig i et flertal, der mente, at nye bestemmelser var overflødige, og et mindretal, der helst så nogenlunde ville overføre de svenske regler på danske forhold.

Den højtærede minister har fulgt flertallet, for så vidt som han ikke har fremsat noget lovforslag, men han har samtidig udtalt, at man på et nordisk justitsministermøde har vedtaget at indlede et nordisk samarbejde om spørgsmålet. Derved får man også tid til at få de nødvendige oplysninger frem om, hvorledes det forslag, der nu behandles, vil virke i praksis, og jeg kan i hvert fald ikke have noget imod, at man foretager en dybtgående undersøgelse af problemet på det grundlag, men finder ingen anledning til på nuværende tidspunkt at rejse en debat om den uenighed, der var i kommissionen.

Jeg skal derfor nu nøjes med at anbefale det foreliggende lovforslag til hurtig behandling og vedtagelse.

Helga Pedersen: Det har været mit parti magtpåliggende, at arbejdet med at betrygge borgernes retsstilling over for forvaltningen — et arbejde, der jo har taget særlig fart efter vedtagelsen af grundlovsændringerne i 1953 — fremmes mest muligt.

Den højtærede minister har ved dette lovforslags fremsættelse med rette peget på de efterfølgende kontrollerende ordninger, som allerede er gennemført, og understreget det endnu vigtigere i på forhånd, altså før den administrative afgørelse træffes, at sikre sig, at afgørelsen bliver rigtig.

Vi står med dette lovforslag ved indledningen til en ny epoke i dansk forvaltnings historie; som vi ved, og som det nævnes i betænkningen, er det jo ikke noget nyt, at offentligheden rent faktisk bliver be-